

met zulk een liefde een gestrande als Josephine kunnen bijstaan? Vaag schemerde het haar, ze zou haar eigen leven moeten herzien, voor ze de andere helpen kon. Maar dat was immers te zwaar! Wie had het recht haar dat op te leggen?

Omdat, hoewel ze regelmatig de bladzijden omsloeg, 't gelezene toch maar half tot haar doordrong, lei ze in 't eind haar boek neer. 't Scheen haar ook, dat het donkerder werd. Voorzichtig, om Josephine, wanneer die werkelijk slapen mocht, niet te wekken stond ze op en stootte, door 't openstaande raam, één van de zonblindenden half open. Ja, de lucht betrok. Er kon wel onweer komen. Boven de tuin was nog dezelfde strakke blauwheid van zoeven, maar verder, naar 't Westen, stapelden zich de donderswolken op, dreigend. Zacht liep ze de kamer uit; ze kon, voor de bui losbarstte, nog wel even buiten gaan. Misschien dat het er al iets frisscher was.

Mèt de ze zich alleen voelde opende Josephine de oogen. Haar blikken zochten 't boek dat tante Roselaer open had laten liggen. Telkens, terwijl ze tante lezend wist, had ze zich afgevraagd, wat voor lectuur het zijn mocht die deze vreemde oude boeide. Even nog aarzelend, bang dat ze overvallen zou worden, stond ze toch met een vluggere beweging dan ze zich den laatsten tijd aangewend had op, om te zien.

Tot haar verbazing las ze op het titelblad: „Boschgeheimen” door William J. Long. En zij had een theologische verhandeling of op z'n minst een stichtelijk boek verwacht als tantes verpoosing op Zondagmiddagen gelijk deze en na de kerk van 's morgens. De ontdekking was haar vreemd en daarbij amusant genoeg om haar even een glimlachje te ontlokken over deze zonderlinge oude, die in alles anders scheen dan ze meende te moeten verwachten. Wel verdween 't lachje even spoedig als 't gekomen was, en viel ze in haar gewone lustelooze houding op haar stoel terug, doch 't korte moment van geamuseerd zijn was er toch geweest.

Even later kwam juffrouw Thilde terug.

„We krijgen onweer,” kondigde ze aan.

„Zoo?” vroeg Josephine enkel.

„Ben je er bang voor? 't Kan hier erg worden soms.”

„In de stad niet. Daar is altijd zooveel geraas dat je 't eigenlijk maar half hoort. Hoe 't buiten is heb ik nooit ondervonden.”

„Ja, dat is weer een van de zoogenaamde zegeningen van de beschaving, dat je niet eens meer vermag te luisteren, als de natuur op 't indrukwekkendst spreekt,” zei juffrouw Roselaer ironisch.

Toen ging ze naar boven om alles goed te sluiten vóór de bui.

Josephine, haar naziend, vond het nu niet zoo heel vreemd meer dat ze zich voor boeken als „Boschgeheimen” interesseerde.

Zij, met haar hekel aan de samenleving en haar liefde voor de natuur!

Een half uur later had Josephine geen gedachten meer voor tante Thilde en zelfs niet voor haar eigen verdriet. Zoo hevig was het grommen van den donder; zoo verblindend 't flitsen van den bliksem, dat de heele kamer als in vuur zette. En nauw was de echo van de eene donderslag verstorven of een nieuwe vulde met z'n rommelend rollen gansch de omgeving. Tot een hevige knetterslag haar ineens, verschrikt, opspringen deed.

„Als dat maar niet ergens ingeslagen is,” zei tante ernstig.

Josephine zag in haar gedachten een brandend boerderijtje, één van de keuter-gedoetjes, zooals zij ze op haar reis hierheen voor 't eerst, en toen nog zonder veel belangstelling, aangekeken had. En ze voelde haar sympathie uitgaan naar de menschen, die misschien nu, in dit eigen oogenblik, alles verloren zagen gaan.

Zoo één met anderen had ze zich in lang niet geweten.

Langzaam verminderde het onweer in heftigheid. Alleen de regen bleef nog ruischen, doch dit was, nu 't zondvloedachtig neerplassen was overgegaan in een regelmatige val, eer een verkwikking dan een verschrikking.

Josephines eind-indruk van de heftige natuuruitbarsting, die ze dien middag had bijgewoond, was een gevoel van kleinheid dat, ze wist niet hoe, haar eigen leed en teleurstelling minder wegen deed.

IV.

Den volgenden dag was het kil en bijna guur; één van die plotselinge temperatuursveranderingen, waarvan ons land het monopolie schijnt te bezitten.

Josephine rilde in haar wit batisten blousje.

Juffrouw Mathilda, die het merkte, zei (en ondanks haar scherpe toon klonk het bezorgd): „je mocht wel een dikkere blouse aan gaan trekken. Je ben toch, hoop ik, wel zoo verstandig geweest een wollen of op z'n minst een flanellen mee te brengen? Deze is geen dracht voor zulk weer als van vandaag.”

„Och,” zei Josephine afwerend, als kwam 't er niet op aan wat er met haar gebeurde, of ze kou vatte dan wel gezond bleef.

(Wordt vervolgd.)